

LEBRIS

We know
books

Credit foto copertă: © auttawit – stock.adobe.com

© 2025 by Editura Lebăda Neagră

Această carte este protejată de legile copyrightului. Reproducerea, multiplicarea, punerea la dispoziția publică, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea deținătorului copyrightului constituie încălcări legislative cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc în conformitate cu legile în vigoare.

www.blackswanpublishing.ro

Editura Lebăda Neagră
Iași, Str. Plopilor fără Soț, nr. 45, 700273

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PITICARIU, BOGDAN

Romanian gothic: Mâna neagră, Mâncătorul de păcate și alte istorisiri de groază / Bogdan Piticariu. - Iași: Lebăda Neagră, 2025

ISBN 978-630-330-105-1

821.135.1

BOGDAN PITICARIU

ROMANIAN GOTHIC

*Mâna neagră,
Mâncătorul de păcate și alte
istorisiri de groază*

Lebăda Neagră
Iași, 2025

Cuprins

„La gagică zburătoare”	5
Nouă vieți	55
Mâncătorul de păcate	91
Parizer	123
Mâna neagră	191
Second-hand	231

„La gagică zburătoare”

*„La gagică zburătoare”,
Unde aerul e tare
Și cazi mereu în picioare.*

— **N**u! Nu mai vreau să trăiesc! Nu în țara asta! Sunteți morți! Sunteți morți cu toții oricum! Sunteți morți și nu știți!

Cocoțată pe acoperișul hotelului, pe buza balustradei, cu trufia înălțimii celor douăzeci și ceva de etaje care scrutau orașul, fata despletită, în cămașă de noapte albă, îi ținea în priză de aproape o oră.

Maiorul Ritivoi, responsabilul Diviziei Situații Speciale a Securității, trimis de urgență, nici el nu înțelegea de ce, la „intervenție”, mestecând în scârbă o Gumela cu cocoloașe, cu rol de substituție a țigărilor de care încerca să se lase de vreun an, își consultă ceasul de mână sovietic Raketa, ediție specială pentru cadre, și-și înăbuși un căscat.

Trecându-și privirea peste Daciile negre optzeciste în dispozitiv cu girofar, Salvarea obosită și mașina de pompieri cu o scară șubredă ce abia ar fi ajuns până la etajul trei, dacă pompierul de pe ea ar fi stat

pe vârfuri, cu mâinile în aer, Ritivoi era conștient, mai mult ca niciodată, de inutilitatea sa, în situația de fapt, și ca funcționar, în general. Scuișând guma ce se transformase dintr-o tablă casantă într-un fel de aluat cu gust de plombă, își înălță portavocea, ce semăna cu un cornet de maestru de circ, și se mai adresă odată îndărătnicei sinucigașe în devenire:

— Tovarășa! Domnișoara! S-a blocat tot centrul orașului, coborâți, vă rog, odată de acolo!

Apoi, dându-și seama de enormitatea debitată, o drese din zbor:

— Deplasați-vă pe balustradă și coborâți pe scara de incendiu până la ultimul etaj! O să vă preia ofițerii noștri de acolo...

Încă un porumbel... „Ce dracu' am?“, se autoflagelă securistul.

— Adică o să vă ajute tovarășii pompieri, tovarășii doctori de la Salvare. Orice problemă se poate rezolva...

„Serios?“, se tot încăpățâna să-l fitilească vocea interioară. „Când ai rezolvat tu ultima dată vreo problemă în Republica Socialistă România?“

Drese vocea și încheie rotund, mimând empatia:

— Nu faceți ceva necugetat... Ceva ce nu se mai poate repara...

„Sau cum era în «Manualul de intervenții»? Nu faceți o nefăcută? Nu, nu prea sună nicicum... Aia era de la ostatici... De la Operațiunea Autobuzul... Trebuie să repet procedurile. Sigur e pe-aici vreunul din CC cu urechile ciulite.“

— Să nu mai încerce nimeni să urce aici! Sar! Nu-mi pasă! Îl avertiză fata.

Ritivoi făcu un gest cu mâna spre colegi, ca la Circulație, despre care nici el nu știa ce-ar putea semnifica:

— Mai răsfirați, băieți, mai răsfirați.

Patru pompieri făcuseră rost de un cearceaf plic alb, cu tente gălbui, de la recepție și se mișcau cu el în tandem, la baza clădirii, demers, de altfel, total inutil, ținând cont de cei aproape o sută de metri care-i despărteau de fata de pe acoperiș.

— Nicoară! se enervă Ritivoi...

— Ordonăți! îi răspunse prompt sergentul asistent, care răsărise ca din pământ în fața sa, făcându-l să tresară.

— Avem de stat p-aici. Te duci la restaurant, ceri o cafea la pachet. De aia bună, pentru străini, nu nechezol. Două lingurițe de zahăr. Fără caimac. Zi-le că e pentru mine, nu pentru milițieni, să nu scuipe-n ea.

— Dacă le spun că-i pentru dumneavoastră, scuișă de două ori, mârâi Nicoară pe sub mustața-oală pleoștită.

— Ce-ai zis?!

— Am înțeles, ...trăiți! îi răspunse grăbit sergentul, ceva mai tare, dispărând la fel de brusc din câmpul vizual.

Mulțimea începea să se adune. Formula magică „Circulați, circulați!“ avusese efect până la un moment dat, dar gluma cam începea să se îngroașe.

Florea, de la Miliția Municipală, se apropie de maiorul de Securitate și încercă să sugereze o abordare alternativă, cu sfiala tipică a uniformei gri-petrol în fața celei verzui-oliv:

— Fata s-a cățărat pe geam, de la una din camerele de la ultimul etaj. Accesul spre acoperiș e blocat. Cred că și dacă ar vrea să se întoarcă, nu mai poate. Nu avem utilaje atât de înalte. Dar e aproape „Republica”, dacă am lua de la uzină o macara din aceea cu braț extensibil...

— Ești nebun?! Îl flitui rapid Ritivoi. Sare, sare, aia e, să fie sănătoasă. Dar să opresc producția unei întregi secții a unei uzine, acum în prag de cincinal? Ajung, nu la pușcărie, direct la glonț. Mai ai și alte idei năstrușnice, tovarășe milițian? Hai s-aducem și-un Sputnik pentru nebuna asta, din URSS, să gândim la scară mare...

Sublocotenentul se retrase rușinat. Pe când asistentul îi sosea în trombă cu cafeaua într-un termos rechiziționat de la restaurant pentru scopuri de siguranță națională, în spatele lui Ritivoi mai opriră o Dacie neagră de la Direcția Propagandă CC și un Olcic inscripționat, de la *Scânteia*, cu un reporter cam scortșos pentru un ziarist și un fotoreporter cu un „tun” Leica, ce se pierdură rapid prin mulțime. Cum Ritivoi nu văzuse în toată viața lui de abonat obligatoriu la *Scânteia* vreun articol despre vreo sinucidere în raiul socialist est-european, maiorul avea mari dubii că „ziariștii” au vreo legătură cu presa.

— Asta e ca aia – ambulanța s-a împotmolit, dar a ajuns popa..., mormăi ca pentru sine securistul. Tresări când fata, surescitată de agitația de jos, începu din nou să strige:

— Asta e viață? Voi mai trăiți?! Am murit de mult! Suntem strigoii! Morți vii! Putem să murim și nu ne dăm seama!

Turnându-i zeama lungă și cenușie în capacul de la termos, Nicoară își întrebă șeful, cu o naivitate fără prefăcătorii:

— Ce vrea să spună, tovarășe maior?

— Nu știu. Dar se repetă cam mult pentru o tânără.

După o doză de cofeină cu un caimac suspect, nesolicitat, Ritivoi mai încercă o sesiune de aburire, la megafon:

— Tovarășă, gândiți-vă la tinerețea dumneavoastră... Aveți viața înainte. Ce vă supără? Orice problemă are o soluție... „Îhî... La Obregia.”

Niciun răspuns. Fata se depărta tot mai mult de pervazul de sus al ultimului șir de geamuri, pe buza curbată a acoperișului, fix sub siglă.

„Măcar e serioasă”, își spuse maiorul, îndepărtându-și o scamă inexistentă de pe veston. Îl durea deja gâtul de la uitatul în sus, își pierdea răbdarea și observa cu coada ochiului, cu o ușoară strângere de inimă, cum vine „artileria grea”.

Două autobuze ruginite, căzute, de navetiști de la schimbul 3, opriseră în pripă pe șoseaua blocată,

și din ele, după câteva minute de reculegere, începueră să se reverse muncitori transpirați, majoritatea în maieu și salopete rupte prin puncte esențiale, murdari de funingine și ulei de motor și gesticulând nervoși.

Văzând cordonul de uniforme, muncitorii mai aveau, pe moment, o reținere. Din grup se desprinsese însă un bărbat rotofei, cu smocuri de păr zburlite în jurul unei chelii răzlețe, ce părea, după modul de manifestare, ori șef de tură, ori lider de sindicat.

Securistul îl auzea pe fundal cum se burică spre milițienii impasibili ce securizau perimetrul:

— Cine e panarama aia de pe acoperiș, tovarăși? Și dacă vrea să sară, de ce nu sare? Ea nu știe că oamenii muncii trebuie să meargă acasă să se odihnească după schimbul 3? De ce nu luați măsuri? Avem aici sudori, strungari, sculeri-matrițeri, trebuie să doarmă, la noapte iar îi cheamă, avem un plan de îndeplinit... O să fac sesizare la partid și...

— Și-o să taci din gură, interveni calm Ritivoi peste capul milițienilor de la Ordine Publică. Te duci acolo înapoi, la oameni, îi liniștești, și dacă aveți ceva de făcut, te anunț eu.

Văzând uniformă verde și epoletii cu stele, torționarul holbă ochii și-și înghiți următoarea serie de cuvinte pe care se pregătise s-o mitralieze spre milițienii din cordon. Dădu din cap slugarnic spre purtătorul de caschetă și se îndepărtă în marșarier, repetând:

— Am înțeles, tovarășe maior. Am înțeles, trăiți...

Ritivoi zâmbea întorcându-se spre dispozitiv. Frica funcționa. Încă. Dar era clar că miza crescuse. Ritivoi știa că și Securitatea, și chiar și ștabii din CC aveau o rază de acțiune limitată atunci când era vorba de clasa muncitoare, de cărămida de bază a edificiului societății socialiste. Văzuse șefi zburând din funcții înalte pentru „sabotaj economic”, echivalent al înaltei trădări de stat, pentru mai puțin decât perturbarea campaniei agricole de toamnă cu anchete forțate. Menirea acestora era să afle cine scrisese pe peretele atelierului de întreținere pentru tractoare mesaje care-și băteau joc de realizările mecanicii comuniste, gen: „Cu motoreta Carpați,/ Stați în cur și reparați” sau „Moarte sigură cu cobra,/ Dar mai sigură cu Mobra”.

Era clar că intră în criză gravă de timp și toată tărășenia trebuia să se încheie rapid, într-un fel sau altul.

Potoliți pe moment de șeful cu chelie vâlvoi, care le spusese că Securitatea e pe poziție, navetiștii neliniștiți, treziți din somnul de pe autobuz, începură să-și îndrepte atenția direct către fata de pe hotel, peste milițienii de decor și securiștii mișunători. La început mai timid, dar apoi în gura mare, apărură și mesajele mobilizatoare:

— Hai, cucoană, sari sau nu sari? Avem copii acasă, stăm acilea degeaba?

Sau, ulterior:

— Aloo, jagardeao, aloo, japițooo, fleanduro, rapandulo, nu ne ține-n soare de pomană!

Cu cuiul tras de îndemnurile ce răzbăteau prea bine până la ea, sinucigașa aspirantă se încruntă, trase aer în piept și atunci, brusc și nebănuit până la un punct, începu dezastrul:

— Jos Ceaușescu! Jos comuniștii! Voi stați în case în foame și frig, și România împrumută bani Irakului! Facem foamea și aplaudăm! Mi-e silă de voi! Mi-e greață! Treziți-vă!

Muncitorii revoltați amuțiseră brusc. În liniștea abătută în betoanele centrului, urletele fetei se auzeau clar, cu ecou:

— Nu mai vreau comunism! Vreau libertate! Vreau să putem ieși din țară!

— Aoleu, se panică Ritivoi, pe care fiecare cuvânt reverberat peste blocuri părea să-l cocoșeze tot mai tare. Orice, numai asta, nu!

Făcu semn disperat Daciilor din spate să pornească sirenele. Cum mașinile negre stârneau flori prin simpla prezență, nu prea era nevoie de girofar sau sirenă, și, probabil de aceea, din patru Dacii, doar la una era funcțional semnalul de avertisment audio, restul sirenelor fiind probabil neverificate și netestate. Un nino-nino leșinat nu era însă de ajuns pentru a acoperi urletele de pe acoperișul hotelului, unde fata, de disperare, părea să prindă tot mai mult curaj și intensitate:

— Eu nu l-am ales pe Ceaușescu! Nimeni nu l-a ales! Jos PCR-ul! Jos teroarea! Jos Securitatea!

— Sonorul! Taie-i sonorul, șefu! Îi spuse adjunctul, panicat.

— Cum?! Îl repezi maiorul.

În acel moment, în care se vizualiza deja cu lanțuri la picioare spărgând bolovani cu maiul pe Transfăgărășan, sau împărțind dușul cu zece tehnicieni turci de Belaz, la Canal, Ritivoi era deschis la orice fel de sugestii. Și atunci, cu ingeniozitatea care fusese primul său criteriu de promovare în „eșaloane”, fu străfulgerat de o idee. De altfel, retrospectiv, la luni bune după incident, tot nu reușise să-și dea seama de unde și cum îi venise. Cert e că, pe valul momentului, se îndreptase de spate, își pusese megafonul la gură și rostise clar, sacadat, răspicat:

— 1, 2, 3, sari!

„Ce-o mai fi și asta?”, îl certase atunci din nou, cu ultimul strop de rațiune, vocea interioară. „De unde-ai copt-o?”

Era însă prea târziu.

— Nicoară, hai! În cor, cu toții: 1, 2, 3, sari!

Nicoară nu avu nevoie de al doilea îndemn. Nici ceilalți, era vorba, până la urmă, de Securitatea la butoane. Ca într-o imensă orchestră, în care erau angrenați milițienii, armata de gură-cască și navetiștii cârcotași, ca la manifestație de 1 Mai, mulțimea, de voie, de nevoie, începu să scandeze, bățând din palme, pe ritm: